

El Lazo

НЕЗАЛЕЖНИЙ МІСЯЧНИК ГУМОРУ І САТИРИ

EL LAZO

Año I.

MARZO — Buenos Aires — 1953 — БЕРЕЗЕНЬ

№ 3.

El último sueño antes de la muerte...

Останій сон перед смертю...

Пісня про Малєнкова

(ЯК ЇЇ — ЗА ПОРАДОЮ ХВ. ЧИЧКИ — МАЮТЬ НАПИСАТИ ПОЕТИ ПІДСОВ. УКРАЇНИ).

Максим Рильський:*)

З-ЗА КРЕМЛІВСЬКИХ ВЕЖ КРИВАВИХ
МАЛЕНКОВ — ПАВУК БІЖИТЬ.
ХИЖИЙ БЛИСК В ОЧАХ ЛУКАВИХ,
СИТЕ ЧЕРЕВО ДРИЖИТЬ.

СЛАВМО ДЕСПОТІВ ПІСНЯМИ
В ЦЕЙ ЗЛОЧИННИЙ, ДИКИЙ ЧАС:
ВУХА ЗРАДНИКІВ МІЖ НАМИ,
ОЧІ ШПИГІВ ПОМІЖ НАС!

ДІЯМАТ УСІ МИ УЧИМ,
ІНШІ СТОГНУТЬ, ТІ СОПУТЬ...
БІГОМ СКРАДЛИВО - ПАВУЧИМ
ВОЖДЬ ПОКАЗУЄ НАМ ПУТЬ.

СЛАВМО ДЕСПОТІВ ПІСНЯМИ І Т. Д.

БІЛЬШОВИЦЬКІ ТЕМНІ СИЛИ
НАМ ГОТУЮТЬ БЕЗЛІЧ МУК.
СМОКЧЕ КРОВ І ТЯГНЕ ЖИЛИ
МАЛЕНКОВ — ГЛАДКИЙ ПАВУК.

СЛАВМО ДЕСПОТІВ ПІСНЯМИ І Т. Д.

**
*

Павло Тичина:

ТАМ У ПОЛІ — ВІТЕР ВОЛІ,
ЗАКОСИЧЕНІ ТОПОЛІ,
НЕЗДІЙСНЕНИЙ СОН...
ЗНЯВСЯ ШУМ ДОВКРУГ АМНІСТІЙ,
А ВІДПУСТЯТЬ ТИСЯЧ ДВІСТІ —
ВІЗЬМУТЬ МІЛІОН,
ВІЗЬМУТЬ МІЛІОН.

ЗАЛИШМ НАДІЇ МАРНІ:
НЕ НА РЕЙНІ, НЕ НА МАРНІ,
ПЕКЛО ТУТ, У НАС.
З СОЛОВКАМИ, КОЛИМОЮ,
ІЗ БУТИРСЬКОЮ ТЮРМОЮ —
ОТ ТАК СУЧИЙ ЧАС,
РОЗСОБАЧИЙ ЧАС,

ДЕ ПОДІТИСЯ, НЕ ЗНАЄМ,
БОЖЕВОЛІЄМ, КОНАЄМ,
ДЕ Ж РЯТУНОК. ДЕ?
НАС УСІХ ДО 'ДНОЇ ЯМИ,
В ЛАГЕРІ ЗА ЛАГЕРЯМИ
МАЛЕНКОВ ВЕДЕ,
МАЛЕНКОВ ВЕДЕ!!!

Микола Бажан:

ПОТВОРА СТОЇТЬ У ПРОКЛЯТИМ КРЕМЛІ,
КАСТРАТ МАЛЕНКОВ, РЕСПІРАТОР
ДВОЛИЧНОСТИ.
ЯК СИМВОЛ ГАНЬБИ ПЕРЕД МАРЕВОМ
ВІЧНОСТІ,
ЯК РАБСЬКЕ ТАВРО НА ОБЛИЧЧІ ЗЕМЛІ.

СТОЇТЬ НЕ НАД ЧЕРЕПОМ "БІДНОГО
ЙОРИКА" —
ТО ВСЕ УКРАЇНСЬКІ ПІД НИМ ЧЕРЕПИ.
А НАМ ПРЯМОКУТНИК ТЮРЕМНОГО
ДВОРИКУ...
НЕМА НАМ ПОЩАДИ! НАРОДЕ, ТЕРПИ!

ВІН З ШИБЕНИЦЬ ЧОРНИХ ВИРОЩУЄ САД,
ЩОБ ТАМ НАШІ ТРУПИ ГОЙДАЛИСЯ
ГРУШАМИ.
А Я — СЕРЕД ТИХ, ЩО З ПРОДАЖНИМИ
ДУШАМИ —
ЙОМУ Я ПІДЛИЗУЮ ЗАД.

**
*

Володимир Сосюра:

ЛЮБІТЬ МАЛЕНКОВА! ЯК СОНЦЕ ЛЮБІТЬ
ГЛАДКОГО СВОГО МАЛЕНКОВА!
В ГОДИНУ СТРАЖДАННЯ І В РАДОСТІ
МІТЬ
ПРО НЬОГО ЛИШ ДУМКА І МОВА.

ЛЮБІТЬ МАЛЕНКОВА БЕЗ КРАЮ І МЕЖ
І В БУРЮ І В ЯСНУ ПОГОДУ.
ЛЮБІТЬ МАЛЕНКОВА! І БЕРЮ ТЕЖ!
А Я ЇХ НЕНАВИДЖУ ЗРОДУ.

ЗІРВАТИ КАЙДАНИ! РОЗБИТИ ТЮРМУ!
ЗА ВОЛЕЮ МЧАТИ В ПОГОНЮ!
І ЗНОВ Я НАГАНА У РУКИ ВІЗЬМУ
І ВСІХ У КРЕМЛІ РОЗПАТРОНЮ.

*) Примітка. Тому, що на "Пісню про Ста-
ліна" М. Рильського було безліч пародій, Хв.
Чичка вважає, що йому в данім випадку нале-
жить не авторство, а лише обробка матеріалу.

Федір ОДРАЧ

АНКІЦА

(Скоро чене)

Коли ми перенеслися на Ляймсайд і замешкали на Реван Трі Руд, що впирається в Голінс-вуд-Семетрі — нас відвідала пані Анкіца.

Всвівшись у фотелі, пані Анкіца зідхнула:

— Так ви аж сюди перебралися! Це трохи задалеко від міста, моє панство. До того ж це кладовище. Як я скрутила з Голінс Руд на Ляймсайд, зіткнулася з чорним автом, що везло на цвинтар покійника. Таке вам може завжди траплятися, коли захочете вибратись до міста по закупи.

— Що ж, нема ради, шановна пані — перебиваю я. — Така вже наша доля. З чужого кута, в чужий кут. Аби тільки якийсь дах над головою. Вчора були на одній вулиці, сьогодні на другій, завтра доля може нас кинути на якусь іншу, ще гіршу вулицю.

— Боже милий, коли ж вже скінчиться ця мандрівка! — зідхнула пані Анкіца. — Ви наймні шойно влугре міняєте помешкання, але я... Ох, в Англії я рішуче не маю щастя.

— Подумайте тільки, я мешкала у місіс Скельц кругло три тижні і випровадилася із-за дрібниці, про що соромно навіть говорити.

— Так, так, іноді людина з дрібниць творить собі принцип, в ім'я якого робить дурниці — б'ю я в унісон пані Анкіци, приховуючи одночасно в душі своїй прикру згадку про місіс Буклей, від якої ми випровадилися перед тижнем.

— Уявіть собі, дорога пані Анкіцо, — підхопила моя Клярка. — ми були змушені відійти від місіс Буклей із-за фіранки. Купила вона нам цю фіранку і сама повісила на вікно нашої кімнати. Фіранка була закоротка десь на пів ярла. Лелве заслоняла третину вікна. З пішоходу кожен міг би оглядати нашу кімнату. Я сказала, що фіранка рішуче закоротка, але місіс Буклей від себе запевнила, що те, що вона робить, мусить бути добре, що в Англії не існує звичай, щоб позаявлятися на чужі вікні. Врешті вона додала, що оскільки нам не подобається ця фіранка, можемо собі піти від неї. Ми й пішли і, бачите, аж на Ляймсайд опинилися.

— Це ще ніщо в порівнянні з тим, що було зі мною. — скрикнула пані Анкіца, підриваючи з фотеля. — Щоб ви знали, у нас, тобто — в домі місіс Скельц, відігралася справжня сцена. Ах, і то яка сцена!

Тут пані Анкіца з правдивим темпераментом південної слов'янки почала розгортати перел нами дійство своєрідної "хатньої" драми, в якій прийшлося їй грати не другорядну роль. Говорячи про місіс Скельц, вона голосовими тонами та мімікою лица, не без майстерності зображувала огрядну леді, віком десь за

шістдесят років, якою була, без сумніву, місіс Скельц.

— Місіс Скельц, моє панство, це типова англійка з нижче середньої класи, що творить собою щось посереднє між робітниками й заможнішими міщанами — почала пані Анкіца. — Вона, зрозуміло, ніколи не була на континенті і звикла уважати чужинців за людей з лісу, яким все треба пояснювати. Очі у неї чорні і лагідні, тон мови — теплота, майже материнська ніжність. Рухи у неї повільні, лице овіяне милою усмішкою. Ах, як миле враження вона робить при першій зустрічі!

— Після того, як я с'як-так розтаборилася у призначеній мені кімнаті, настав, що так скажу, другий етап нашого знайомства. Вона нечутно увійшла до моєї кімнати, взяла мене за руку і повела до кухні. В кухні під краном, була столочена немита посуда з різними філіжанками, тарілками, ножами і вилками.

Тут пані Анкіца відразу ж перетворилася у місіс Скельц, знижуючи тон до півшепту.

— Це, моя ти любове, тарілка, — пояснило мені місіс Скельц. — З тарілки, моє ти солодке серце, їлять зупу, чіпс міт пай і рибв. А це, моя ти любове, ложка, і її треба тримати ось так (тут місіс Скельц показала мені, як треба тримати ложку).

Пані Анкіца зідхнула, стаючи знов собою, щоб розповісти підвишеним тоном про все те, що не належало до ролі місіс Скельц.

— Я була обурена, моє панство, я почервоніла від сорому і злоби. Подумайте, до чого я дожилася! Я хотіла наговорити місіс Скельц купу непристойностей, але відразу ж заспокоїлася, коли побачила безмежну лагідність на її обличчі. Замість прикрих слів, я тільки й сказала: — Тенк ю вері моч, лейді.

— Тож, пояснивши мені призначення вилок, ножа, сподиків до пудінгу, підставок до яєць, сковороди та казанчика з друшляком, де переважно англійці смажать чіпс, місіс Скельц увела мене до сітінгрумму. Обстанову цієї традиційної англійської кімнати нема потреби вам зображувати, моє панство. Ви ж самі знаєте, як все це виглядає. Посередині, звичайно, стіл, перед ватраном три чи чотири фотелі, на дивані, коло ватрана неодмінно буде вилежуватися кіт або пес, чи просто в повній згоді пес з котом. У ватрані завжди застачете вогонь, незалежно від того буде це взимку чи влітку.

У фотелі, що стояв біля ватрана, сиділа лочка місіс Скельц, Мері, студентка педагогічного коледжу. Ця чорнобривка з довгою шиєю та подовгастим обличчям, являла собою типову англійську "герль", яких можна побачити скрізь: на вулицях Манчестеру чи Лондону, в

кіно, в омнібусі, в “паблік говзі” чи на “горз резінг”. Вона сиділа майже нерухомо і читала повість Прістлі, який тішиться великою популярністю в Англії. Вона не звернула на мене майже уваги і, пригадую, раз тільки мимохід поглянула на мене, коли прикурювала цигарку.

— Це буде твій фотель, моя ти любове, — раптом пані Анкіца знизала тон до півшепону. — Цей он зліва, з високими поруччями, належить моєму чоловікові, містерові Скельцові, а цей, що ближче стола, це мій. Вечері чи обіди будеш їсти на цьому он бронзовому кріслі. Ах, я мало що й не забула! Поглянь но, моя ти любове, на цей великий чорний струмент. Це, мій ти янголе — піяніно. Чи бачиш два рядочки білих паличок? Це, моє ти солодке серце — клявіш. Вистачить тільки вдарити в нього пальцями і тони відразу ж обізвуться. Мері, Мері! Чи ти не могла б щось заграти?

— Ах, мам! — зідхнула Мері, не відриваючи зору від книжки.

“Це останнє пояснення, моє панство, остаточно мене вибило з рівноваги. Я відчула, що прийшла моя черга. Ця стара пані мусить врешті переконатися, що я не жінка з лісу. Я підійшла до піяніно, розгорнула книгу з нотами, вибрала щось з улюбленого мого Брамса і заграла. Але гра була не на високому рівні. Треба було мені мати більше духової експресії, навіть серця, а мене саме пронизувало обурення. Я відразу ж зміркувала, що в цю хвилину найбільше підходить мені Бах. Я знайшла Баха і залила кімнату фугами.

— Ах, це заголосно! — скрикнула місіс Скельц.

— Увел, мам, вона вмє грати! — позіхаючи, прорікла Мері.

“Я думала, що випадок з піяніном змінить моє положення в домі місіс Скельц. Але я згодом гірко розчарувалася. Місіс Скельц була тверда в своїх переконаннях і годі було навіть мріяти, щоб захитати її якимсь черговим “пописом”. Кожного вечора, як я тільки приходила з праці додому, я була приречена на докучливі “мудрі” повчання, різні пояснення, включно з тим, що я не смію вживати багато цибулі, що я не смію пити кислого молока, бо дістану забурення шлунка, що їсти соленого оселедця з бочки, це — прямий злочин. Аж ось одного вечора, ледве я переступила поріг, як побачила місіс Скельц схвильованою. Вона, звичним для неї способом, взяла мене за руку і повела до моєї кімнати. Губи її тремтіли і я думала, що в домі сталося щось прикре. Тим часом місіс Скельц нахилилася і витягла з-під мого ліжка жовтого поливаного глечика.

— Ах, вибач моє ти солодке серце, що я цілком забула про твої нічні вигоди. Шойно сьогодні я пригадала собі, що цей глечик мусить бути десь в “сітінгрумї”. Це дуже вигідний глечик, з вушком. Він, моя ти любове, мусить тобі служити до нічних потреб. Я його купила, пригадую, перед двадцятьма роками в магази-

ні Вульверс. — Вона перевела дух і потягла мене до сітінгрумю. — Ах, Боже мій, як все може бути придатне. Поглянь но, моя ти любове, за шафу, я там найшла цього глечика!

“Я поглянула за шафу і здригнулася. Було там зложено якесь лахміття, що лежало мабуть злімими роками. Коли це порушити, виділявся прикрий запах.

— І думаєш, моя ти любове, що я найшла там тільки глечик? Поглянь, поглянь, що ще я там відшукала! — З цими словами, місіс Скельц розгорнула папір і показала мені стару, вже спліснявілу дитячу суконку.

— Це ж моєї Мері, мій ти янголе, коли вона мала вісім років. Мері, Мері, чи ти впізнаєш? Це ж твоя суконка! Пригадуєш, ти вперше вдягнула її, коли вибиралася до “зондей скул”.

— Увел, мам, — мимрикнула Мері, не відриваючи і тим разом зору від книжки.

“Це була справжня сенсація, моє панство. Три дні місіс Скельц бігала по вулиці і хвалилася своєю знахідкою. Сусіди, як пристало англійцям, кивали ввічливо головами, мило посміхалися і висловлювали подив, що немало тішило місіс Скельц.

Пані Анкіца на мить перевела дух.

— І потім, моє панство, прийшло те, чого я найменше сподівалася. Жовтий глечик під моїм ліжком став для мене прокляттям. Уявіть собі, на другий день, прийшовши з фабрики увечорі додому, я застала місіс Скельц пригноблену і невеселу. Вона не дала мені навіть умитися і посадила мене у моєму фотелі. Сама подалася у мою кімнату і вернулася з глечиком у руці.

Тут пані Анкіца знов понизила тон, але не до півшепону, бо місіс Скельц, очевидячки, мала свою голосову гаму, від якої брала тони, в залежності до свого душевного стану.

— Я ж тобі казала, моє ти солодке серце, що цей глечик для твоїх нічних потреб. Він, моя ти любове, не сміє бути порожній. Тут всі люди користуються такими глечиками!

“Такі вимоги, моє панство, з дня на день посилювалися. Місіс Скельц була рішуча і неуступчива. Вона кожного вечора, немов злий дух, з’являлася з тим проклятим глечиком і повторювала ні більш — ні менш те, що вчора чи позавчора. При чому найчастіше це робила тоді, коли був в “сітінгрумї” і містер Скельц. Навіть не пропускала і тих вечорів, коли були у неї гості. О, цього вже було забагато, моє панство!

Пані Анкіца на мить зупинилася і весело почала:

— Подумайте тільки, моє панство, що я зробила. Я благословила цю думку, що навістила мене і тишилася, що мій задум доведе до білої гарячки місіс Скельц. Вибираючись одного ранку до фабрики, я влила до глечика води і вкинула три крайки шкірки від помаранчи. Я знала, що цей мій вчинок докраю обурить місіс Скельц, але я не припускала, що спричинить це мені багато турбот. Як тільки я того ж

дня вечором переступила поріг, я побачила місис Скельц бліду від обурення. Видно було, що вона була навіть втомлена, бо обурення оволоділо нею більш-менш від дев'ятої години ранку. В цьому бо часі вона мала звичай заглядати під моє ліжко. Глечик вона тримала цілий день під рукою і вже встигла заалармувати про цей мій вчинок ближчим сусідам.

— Це з твого боку дуже низько, моя ти любове, — глибоко віддихаючи, сказала місис Скельц. — Так у нас не робиться. Я не звикла до таких брутальних жартів. Ні, ні, ми не можемо бути під одним дахом, моя ти любове.

Пані Анкіца схлинула.

— На другий день, моє панство, я мусіла випровадитися з її дому. Ах, скільки ж я мала мороки з шуканням нового помешкання!

— Це справді дивна історія, — завважую я.
— Як же вам тепер живеться, дорога пані?
— співчутливо озивається моя Кляра.

— Від часу, як я випровадилася з дому місис Скельц, я вже змінила шість помешкань, моє панство. Тепер я живу у місис Блякберн, на Таунлей стріт. Здається, що і тут довго не загрию місяця. Місис Блякберн шойно розвелася зі своїм чоловіком і цілі ночі буває поза домом. Вона, подібно як і місис Скельц, має свої слабкі сторінки. Місис Блякберн, наприклад, любить все позичати. Вгледить у мене цукор — позич до завтра; позичає хліб, сіль, молоко і ніколи не додумається віддати. Найгірше, однак, те, що часто позичає у мене пальто, панчохи, навіть сукню і черевики. Ні, я довше не витримаю, моє панство.

Аргентінська школа ім. Шереха

В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРІ

— Костя! Чому нас не приймають до цієї школи?
— Лиши! Не ті роки, щоб у школярів бавитися...

СТАВЛЕННЯ “АРКАНА” ДО КЦАБ

Тому, що всі українські партії більш-менш однаково висловили своє ставлення до колишнього СОНР і теперішнього КЦАБ, мовляв, — з СОНР (читай: сон росіян)) нам не подорози, а з КЦАБ (читай: кацабом) тим менше, — “Аркан” солідаризується з одностороннім рішенням усіх українців. Щоб підкреслити свою “аполітичність” і не дати противникам “Аркана” підстав думати, що “Аркан” пішов слідом тієї чи іншої партії проти затій КаЦаБа, заявляємо одверто, з нічим не криючись, що “Аркан” пішов за думкою Остапа Вишні і тому опинився разом з українськими партіями. Ось послушайте:

Остап Вишня

ОСВІТА

(Уривок)

Послушайте:

— Двадцять п'ять пудів жита на рік!

І все! Їж! А хоч дивись!

Такий договір сільради з повітовою народською... . . .

Пуд на місяць, 1¼ фунта “хліба нашого щоденного” на день.

А як штани протруться?! (Та вже й попротирались!).

— Наука, — скажете, — така штука, що її чи давати кому, чи сприймати, без штанів навіть краще! Більша площа сприймання!

— Так то воно так! Воно нам, молодим, може й нічого, а старим учителям, що по п'ятнадцять, двадцять і більше років у штанах учили, тепер без штанів — якось незручно: муляе і провіває... . . .

А воно, їйбо, без штанів!

Та й на самій житній “пайці” навряд чи поженеш тую мудрість книжкову... . . .

Така вже та мудрість дуже мудра: хоч здохни, а чи салом її підмасти, чи кандьором з олією... . . .

Калорій, — як вчені люди кажуть, — тая мудрість вимагає.

А їх, тих калорій учених, 1¼ фунта всього тільки, та ще й у хлібі, та ще й у житнім!

Та поки видереш ще ті двадцять п'ять пудів, то з тебе потом і нервами калорій вилізе пудів на тридцять.

Це вчительство!

А школи?!

І мастити, й стеклити, й крити, шити, ушивати... . . .

Це — зверху... . . .

А в середині?!

Одна книжка — читанка без палітурок для третьої класи.

— Яка?!

А я знаю, чия вона, який у неї автор, коли вона з тридцять сьомої сторінки починається?.

Починається вона так:

Какъ просторъ степной

Широко великъ;

Какъ въ степи глухой

Умираль ямщикъ (ст. 37).

І посередині у ній таке:

Малорось медлительнъ въ своихъ движеніяхъ, смотритъ несколько изъ подлѣбья... Свою хату малороссь ставитъ особнякомъ. Возлѣ хаты они разводять садки съ вишнями, черешнями и сливами, съ подсолнухами и макомъ... (ст. 234).

Добре, що хоч “з маком”... . . .

А кінчається тая книга так:

Человѣкъ наносящий вредъ своему мозгу, можетъ быстро сократить свою жизнь и даже сойти съ ума (ст. 440).

І кінчається ж, дивіться, ота книга отаким страшним попередженням, а по ній же ж вчать... та ще й раді, що хоч така є... . . .

Раді, що “съ ума” кінець кінцем посходять.

Продивившись оту книжку, я (а я, як відомо з “малоросів”) перестав бути “медлительнъ въ своихъ движеніяхъ” і вона (книжка) опинилася аж за копанкою!

А щоб підтримати автора, ще дужче “смотрю изъ подлѣбья”.

— У нас іще золото, а не діти, коли вони, щоб грамотними бути, хором не ріжуть:

“Преблагій Господи, нізпошли нам благодать Духа Твого Святого, Сільраді нашій на утешеніє, а Наркомосові на пользу”... . . .

Так робить і “Аркан” — всі дотеперішні ідеї і настанови КаЦАБ’а — за копанку! І так довго буде “за копанку!”, як довго КаЦАБ-істи не змінять своїх уроень про себе і не направлять свого ставлення до України і українців!

Фінікієць Кадім вигадав громадську війну і — абетку. Його абетка складалася тільки з 16 літер. Пізніше до них було додано ще вісім. Цікаво було б вирахувати, скільки дурниць пишеш ми щодня цими доданими літерами.

A. Karr.

EL LAZO

Revista de Humor y Sátira
25 de Mayo 479, local 26
Buenos Aires, Argentina

ЦІНА ЧИСЛА:

в Аргентині \$ 3.50
в Бразилії кр. 7.—
в США і Канаді \$ 0.30

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА:

Аргентина \$ 40.—
Бразилія кр. 80.—
США і Канада дол. 3.—
В інших державах рівновартість 3 дол.

Анекдоти про Сталіна

Сталін захворів. Советські лікарі не можуть ані знайти ліків на його хворобу, ані навіть поставити діагнозу. Привезли літаком лікаря зо Швайцарії. Той оглянув хворого і каже:

— Його треба лікувати водою.

— Як саме?

— Налити великий котел води і опустити туди з головою Сталіна. Але опустити треба двічі, а вийняти тільки раз. . .

**
*

Розмовляють двоє дітей: американець і советський хлопчик:

— А в нас є шоколада! — каже американець.

— А в нас є Сталін!

— Е, Сталін і в нас може бути!

— Так, але тоді у вас шоколади не буде!

**
*

1928 рік. Розмова:

— Що роблять тепер вожді світового пролетаріату?

— Відомо, що: грають у карти.

— У що ж вони грають?

— Риков — у "п'яниці", Крупська — у "відьму", Сталін — у "короля", а Калінін — у "підкидного дурачка".

**
*

Іде над річкою колгоспник. Бачить: хтось потопав. Кинувся в річку, витягнув. Придивляється, аж то якийсь невеличкий гидкий дідок з чорними вусами, з низьким чолом, рябий, одна рука коротша від другої.

Відсапався дідок та й каже:

— Як же тобі подякувати і чим нагородити, що ти мене врятував? Хочеш пару коней?

— Що ти! . . . Щоб розкуркулили?!

— Ну, корову?

— Я маю одну, а дві корові закон забороняє мати.

— Ту, тоді я дам тобі трохи золота!

— Ой, не треба. У мене кума як взяла за золото, так і досі не вернувся. . .

— Так я призначу тебе головою колгоспу за те, що ти врятував батька всіх трудящих — геніяльного вчителя людства. . .

— То. . . то, може, ти — сам Сталін? . . .

— Так, — сам Сталін.

— Голубчику! Нічого не хоч. . . Не кажи тільки нікому, що я тебе врятував, а то мене ще сьогодні наші колгоспники заб'ють!

**
*

У вагоні. Сусіди переговорюються пошепки:

— Колись то все було. . .

— І - і, добре було жити за царя Миколая. Грузин, що сидів у куточку і прислухався, втручається в розмову:

— Ваш Миколай бил балшой дурак!

— А то чому? . . .

— Тада я імел десят тисяч баран — і Миколай, дурак, об етом не знал. А тепер у меня адін коза — і Сталін знает. . .

**
*

Засідання Політбюро. Обговорюють питання: як найкраще вшанувати 20-ті роковини жовтневої революції. Треба зробити советським громадянам якусь радість.

Молотов пропонує подарувати кожному громадянину по шклянці горілки. Підраховали — дорого.

Тоді один зо стенографістів викликав за двері Калініна й каже:

— Я, Михайле Івановичу, маю плян, як зробити населенню СССР дешевим коштом радість, тільки. . . боюся казати. . .

— Ти кажи, не бійся.

— Взяти з державної каси 1 руб., купити мотузку — і нехай Сталін повіситься. З цього буде загальна радість! І коштуватиме всього лише — 1 руб. . .

**
*

В картинній галерії. Перед жіночим портретом.

— Гляньте, новий портрет. Це мусить бути якась дуже розумна, високоінтелігентна жінка. Не знаєте, хто це така?

— Це мати Сталіна.

— Ай, ай! Така інтелігентна жінка — і не догадалася зробити аборт. . .

**
*

Один спритний тип захотів пройти в Кремль. Крутиться він біля кремлівської брами, бачить — під'їжджає авто, вилазить з нього розкішно вбрана жінка, каже вартовому: "К. Н." — і проходить до середини. Одна, друга, третя. . .

Пішов той тип, одягнувся якнайкраще, найняв таксівку, під'їжджає до Кремля. Лише не довідався, що "К. Н." — значить "коханка наркома".

— "К. Н." — каже він вартовому.

А вартовий йому:

— Стій!

Кличуть начальника варті. Вартовий рапортує:

— Тов. начальник караула! Тут якийсь громадянин каже, що він — "К. Н."

— Пропустіть, — це, мабуть, до Сталіна. . .

Куток наукової розваги

(Провадить дипл. доц. ЧЕНЧИК)

Щоб увійти в більший контакт з читачем, особливо з нудьгуючим, і задовольнити його культурні потреби, з цього числа запроваджуємо цей Куток. У першу чергу він розрахований на тих, хто не знаходить собі достатньої розривки в наших високошанованих і висококультурних інституціях: хто не грає в карти, не вистоєє коло буфетів, де за чаркою грапи твориться культурне й політичне життя, хто не танцює при всякій нагоді — хоч би з нагоди роковин Т. Шевченка, Крутів тощо, хто не пише високоякісних творів, хто не вродився актором або хто не в стані висидіти на примусових рефератах тощо.

УМОВИ НОВОЇ ГРИ: Подаємо запитання й підказуємо варіанти відповідей. Зайняті розгадуванням підкреслюють ту відповідь, яка їм здається найвлучніша (в окремих випадках можуть бути й декілька влучних відповідей на одне запитання). Той, хто пришле дотепні й влучні відповіді на всі запитання протягом цілого року, дістане художню палітурку до річного комплекту "Аркана", яку видавництво замовить у мистця, премійованого **ПЕРШОЮ ПРЕМІЄЮ СНЛім'у** в Б.-Айресі за 1953 р.; крім того, за згодою автора, найвлучніші і найдотепніші відповіді будуть надруковані в "Аркані". Наші відповіді подаватимемо в кожному наступному числі.

Для тих же, хто не матиме бажання витрачатися на пошту, радимо зробити так: при кожній правильній відповіді вийняти з кешені й покласти на столі перед собою 1 пеза (або відповідний еквівалент іншої валюти). Той, хто повністю розв'яже запитання, матиме таким чином на столі суму, яка дорівнюватиме річній передплаті за "Аркан", і яку негайно надішле до видавництва. Той, хто не зможе повністю відгадати, — різницю між сумою, що лежить на столі, і потрібною для передплати, додає з коштів особливого призначення (на грапу, сервесу, чи — в інших країнах — віскі, шнапс, слівовічка і т. п.). Хто ж зовсім не розв'яже, попросить позичку на передплату в жінки й приобіцяє надалі поправитись. Невиключені тут родинні драми, але — лише до приходу чергового числа "Аркана" (бо як жінка сама прочитає "Аркана", — драми затихнуть!).

1. Що таке — Гамлет?

1. а) страва; б) твір письменника О. Сацюка; в) шахова комбінація; г) твір Шекспіра.

2. Що таке — Пантофель?

2. а) чоловіче ім'я, пан Тофель; подібно як пан Крат, пан Телеймон, пан Ич, пан Ас, пан Ночка, пан Нуся, пан Іматка, а в Аргентині ще — пан Адеро; б) одиниця від

пари взуття; в) жіноча зброя; г) спеціальний шлях найдосконалішої пошти.

3. Що таке — Східняк?

3. а) черв'як; б) один із двох сіамських близнюків — той, що дивиться на Захід; в) мешканець Однієї Країни, який тимчасово перебуває за океаном; г) українізованою мовою писаний додаток до "Нового Русского Слова", жидівської газети, писаної по-російськи.

4. Що таке — Позаяк?

4. а) прізвище відомого мистця; б) городня рослина; в) українське слово з бородою; г) кара.

5. Що таке — Степ?

5. а) танець; б) батьківщина східняків; в) географічне поняття; г) лайливе слово на Заході.

6. Що таке — Пундики?

6. а) гудзики до нічної білизни; б) печиво; в) особи, що читають журнал "від сусіда"; г) грузинські ягоди.

7. Що таке — Доцент?

7. а) чоловіче ім'я, відповідаюче жіночому — Доця (пестливе зменшення від "До-

— Ти, Івасю, бачив воша під склом мікроскопа?

— Ні, професоре, в нас дома нема мікроскопа...

кія”); б) частина плуга; в) третій науковий ступінь: 1. професор, 2. доктор, 3. Доцент — слово скорочене, означає змагання до звання четвертого ступня: Центуріон; г) та частина вічної ручки, що захищає золоті пера.

8. Що таке — Вождь?

8. а) в українців — проводир; б) на Заході — вожд (без м'якого знака); буває Начальний вожд; г) одиниця від слова “віжки”; д) гриб.

9. Що таке — Халтура?

9. а) далекосхідні ласощі; б) величавий концерт або академія з участю прем'єрів з заходу і зо сходу; в) рід киселя; г) рід фізичної культури.

10. Що таке — Еліта?

10. а) геометрична фігура; б) субтропічні пташки; в) назва зірки з відомого сузір'я; г) нечисленне угруповання людей, напр., мікроскопічна політична партія, що намагається повернути історію України до ХVІІ віку.

11. Що таке — Академія?

11. а) ВУАН у Києві або в Америці; б) безкультурна халтура з приводу поважного громадського свята (з танцями до ранку, добрий буфет, вхід як звичайно, приходьте громадно); в) грецьке слово; г) рід хвороби; д) комбінат випуску макулятури.

12. Що таке — Вода?

12. а) один з двох складників миляної баньки; б) вода в палітурці: плід багатьох ночей нашого славного відомого ім'ярека; в) в греблі — рушійна сила; г) одна з чотирьох стихій; д) в промовах — низка величких слів.

13. Що таке — Паркан?

13. а) перший матеріал для мистецьких вправ; б) танець; в) загорожа.

14. Що значить — Байдикувати?

14. а) грати на цимбалах: “Ой, п'є Байда, п'є, гуляє”; б) їхати байдаками по синьому морю; в) відвідувати засідання СНЛіМ'у в Б.-Айресі; в) вести переговори з советами про мир.

15. Що таке — Псевдо?

15. а) ім'я хатньої тварини; б) звульгаризоване від “псевдонім”, у злочинному світі спосіб скрити справжнє прізвище, напр., Джугашвілі — Сталін, Скрябін — Молотов, Ульянов — Ленін і т. д., і т. п.; г) пневматичний молоток.

ДІОНІСОВЕ ВУХО

(Ліричний шарж)

Є. Онацькому.

У Сіракузах пізнавали ви
Акустику і всі дива античні,
А я спіткав шедеври акустичні
В нових домах советської Москви.

У тих домах самотні кабінети —
Це відгомін давно минулих ер,
Бо відтворив незнаний інженер
Забутої акустики секрети.

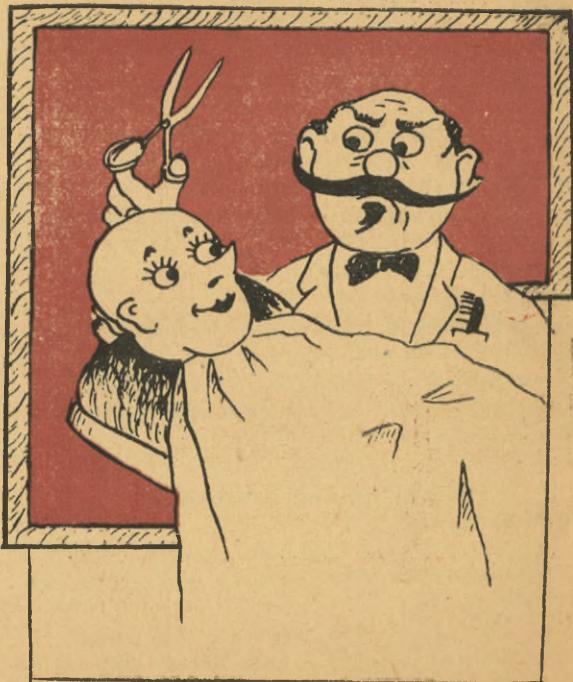
Там кожний звук посилює луна,
І все звучить — у нерусі і в русі
І, ніби в Діонісовому вусі,
Там не існує слова “тишина”.

Хтось рве папір — і, збільшений стократно,
Шалений тріскіт зроджується вмить:
Щось угорі тріщить, вищить, шумить
Неначе розриваючи полотна.

Хтось кашляє чи видасть інший звук,
І звук віддасться гомеричним громом —
Аж навіть листя в скверіку за домом
З перестрахи посиплеться на брук.

Хтось воду спустить — й гуркіт Ніягари
Струсне увесь квартал, увесь проспект.
... Так відтворив советський архітект
Акустики давно забуті чари!

Хведосій Чичка

— Вас ні стригти, ні голити...
— Робіть ондуляцію!

МІЖ ПРОФЕСОРАМИ

— Вибачте, колего, це ви померли рік тому, чи ваш брат?

— Мабуть, я, бо, наскільки знаю, мій брат ще живе.

ГІТЛЕР І РАБИН

Як большевицька армія наближалася вже до мурів Берліну, Гітлер дав наказ поліції, щоб привела до нього рабина. Завдання було не легке, бо, як відомо, рабинів було обмалю в Райху. Нарешті розшукали десь одинокого, живо-го ще, рабина і привели до Гітлера.

— Слухай, сказав Гітлер, твій народ хвалить рабинів за великий розум, скажи, як запобігти нещастя?

— Ну, якого нещастя? — перепитав рабин.

— Хіба ж не знаєш, що большевики наближаються до Берліна?

— Ну, що ж таке? Ви маєте два виходи...

— Кажи, які?

— Виграєте або програєте! Як виграєте, то дуже добре, а як програєте, то вже гірше. Але, як і програєте, то все одно маєте ще два виходи...

— Які?

— Якщо програєте війну, то вас повісять большевики, або ваш такий народ зробить вам капут. Але так чи так, ви все одно ще маєте два виходи...

— ?

— Як вам зроблять капут, то ви підете до раю, або до пекла. Якщо ви підете до раю, то дуже добре, якщо ж підете до пекла то...

— То що?

— ...то вас з'їсть дідько і тоді вже для вас лишиться один тільки вихід...

ДРУЖНЯ ПОРАДА

На худобі одного німецького бауера завелось дуже багато вошей. Куди лише він не здавався за допомогою — і до ветеринарних лікарів, і до коновалів; якими вже тільки ліками не мазав худобу, але знищити паразитів йому не вдалося. Бідна худоба вже аж струпом вкрилась... Аж ось одного дня проходив селом втікач з України, що, шукаючи захисту від большевиків, поступив до бауера. Цей прийняв угі кача переночувати і в дружній розмові розповів про своє горе.

Для боротьби з вошима втікач порадив зробити таке:

— Візьміть, — каже, — найбільш завошивлені місця, на худобі пообписуйте крейдою і в означеному колі напишіть: "колгосп". Від самого напису вони розлізуться скрізь і лишать вашу худобу чистою.

ФІНІКІЙСЬКИЙ ВИНАХІД

Адвокат виграв трудний процес одного з своїх родичів. Родич, дякуючи адвокату, каже:

— Не знаю, як і чим тобі віддячити...

— О-о, дурниця! З цього часу, як фінікійці вигадали гроші, про такі дрібниці зовсім не варто турбуватися...

А З ЧОГО Ж ЖИТИ БУДУ?

На вулиці міста зустрілися два приятелі, що не бачилися вже декілька років.

При зустрічі привіталися і почали розпитувати один одного про життя:

— Де, і як ти тепер, Михайле, поживаєш?

— О, я живу тепер добре: працюю директором Харківського тракторного заводу.

— А скільки маєш платні на місяць?

— Тисячу карбованців чистогону!

— Ой-ой-ой! То ти ж справжній капіталіст!

— А ти де працюєш? — запитав директор Х. Т. З.

— Я працюю завідувачем магазину Полтавського Харчпромкомбінату.

— А скільки ж тобі припадає місячно...

— Малувато, всього 250 карбованців...

— Слухай, друже, кидай свою Полтаву та їдь до мене на Х. Т. З. Дам тобі 750 крб. на місяць і безкоштовне помешкання.

— Ні, ні. Дякую тобі... З чого ж я тоді жити буду?

СОЦІЯЛІЗМ НА ПРАКТИЦІ

Американського журналіста возили по деяких містах ССРСР і показували йому досягнення "соціалістичного будівництва":

— Тепер ви переконалися, що соціалізм в одній державі побудувати зовсім можливо.

— Так, можливо, — відповів задумано журналіст, — але жити в такій державі неможливо.

ПРАВДУ СКАЗАВ...

Зустрілися на вулиці давні знайомі, — націоналіст і комуніст. Почали переконувати один одного в правильності своїх поглядів.

Комуніст ганьбив націоналіста, що той держиться старого пережитку, що поділяє погляди капіталістичної, погубної для трудящих, системи, що в ССРСР панує рівність і соціальна справедливість, свобода слова, критики і т. д.

— Та, хто його зна, як воно там, в ССРСР, а от я тебе хочу дещо запитати.

— Питай, скажу.

— Якщо б ти так мав два, от таких, як цей, доми, то дав би мені одного?

— Певно що так! Дав би...

— А як би ти мав дві корови, то дав би мені одну?

— Ну, звичайно, що дав би!

— Бачиш, тепер я починаю переконуватись, що комунізм добрий... А якщо б ти мав, скажім, 10 курок то дав би мені п'ять?

— Е, ні! Це вже забагато...

— А тож чому? — запитав здивований націоналіст.

— Бо я кури маю...

Прикметник — найгірший ворог іменника, хоча й погоджується з ним у роді, числі і відмінкові.

Вольтер.

Пригоди пана Венеранда

Пан Венеранда сів з краю пішохода і почав дивитися на перехожих і на весь вуличний рух.

— Вибачте, — сказав один добродій, сплячучись коло нього, — ви не добре себе почуваете?

— Я почувую себе дуже добре, — відповів п. Венеранда, дивлячись здивовано на незнайомого добродія, — чому ви питаєте?

— Бачу, що ви тут сидите, — почав був добродій.

— А чому ви думаєте, що сидіти тут — значить почуватися зле? — запитав п. Венеранда. — Певно, краще було б сидіти у вигіднім кріслі, але ж з другого боку не можна тягати з собою крісло, щоб сідати на вулиці, правда?

— А я думав, що ви тут сіли, бо не добре себе почували, — пояснив, запинаючись, добродій.

— Що за ідея! — зауважив п. Венеранда, — якщо я не почувую себе добре, я йду додому і лягаю в ліжку, а не сідаю з краю хідника. А хіба ви, як почуваетесь погано, сідаєте на край хідника?

— Я... ні, — відповів добродій, що не знав уже що сказати.

— Отже, чому б я мав робити так, як ви не робите? — запитав п. Венеранда. — Чи вам здається, що я такий тип, що коли відчуває себе погано, сідає на край хідника, і то при теперішньому холоді?

— Мені нічого не здається, — відповів добродій, цілком уже дезорієнтований.

— Так якого ж дідька вам треба? — розсердився п. Венеранда, втрачаючи терпець. — говорите якісь дурниці і самі не знаєте, що ви говорите. Але ж, будь ласка, зверніть самі на себе увагу!

І п. Венеранда встав, почистив собі штани з-заду, і відійшов, бурмочучи собі щось під ніс.

**

Пан Венеранда ввійшов до ковбасні і показав на шматок швейцарського сиру.

— Вибачте, — сказав п. Венеранда ковбасникові, — чи не можу я подивитися в дірку сиру?

— Що? що? — здивувався ковбасник, думаючи, що не добре розчув.

— Я спитав, — повторив п. Венеранда, — чи не можу я подивитися через дірку сиру?

— Сиру? — перепитав ковбасник, ще більше дивуючись.

— Та сиру ж, — підтвердив п. Венеранда.

— Але ж... — залепетав ковбасник, що не знав уже, що сказати, — про мене, дивіться собі, але що ви думаєте там побачити?

— Цього я не знаю, — відповів п. Венеранда, — я ще ніколи не дивився через дірку сиру, і тому не знаю, що там можна побачити.

Коли б я знав, мабуть, не дивився б, як думаєте? Чи ви коли дивилися в дірку замка?

— Я? ні! — відповів ще більше здивований ковбасник.

— І я ні, — сказав п. Венеранда, — не належить до доброго виховання дивитися в дірку замка. Іноді, дивлячись через дірку замка, можна бачити речі, яких не треба було б бачити.

— Певно, — сказав ковбасник, — але я не розумію, при чому тут дірка замка?

— Власне, що зовсім не при чому, — сказав п. Венеранда. — Адже дірки сиру — це зовсім не дірки замка, і тому, мені здається, не було б доказом поганого виховання подивитися через дірку сиру.

— Але ж, зрештею! — запротестував ковбасник, — що ви хочете побачити в тій дірці сиру?

— Цього я не знаю, — спокійно відповів п. Венеранда, — і це я вже вам один раз сказав...

— Що за напасть! Я не знаю... — почав був ковбасник, уже цілком запаморочений.

— Слухайте, — сказав п. Венеранда, — залишмо це! Якщо ваш сир має в собі якісь таємниці, яких не хочете виявляти, я не буду напо сідати... Піду десь в інше місце, — добре?

І п. Венеранда, знизавши плечима вийшов бурмочучи щось.

**

Пан Венеранда спинив на вулиці якогось добродія, що саме проходив.

— Гляньте, — сказав йому п. Венеранда, показуючи купальні штанці, — ці штанці вам не підходять. Занадто тісні на вас.

Добродій подивився здивовано на п. Венеранда і на штанці.

— Ви це говорите мені? — пролепетав він.

— А кому ж я маю говорити? — сказав п. Венеранда, — якщо ці штанці не підходять вам, не маю ж я говорити це тому панові, що он там іде? Що це його обходить?

— А мене що це обходить? — вибухнув той добродій, не знаючи, що сказати.

— Вибачте, — сказав йому п. Венеранда, — якщо купальні штанці для вас вузькі, це мусять вас навіть дуже обходити. Якщо ви не можете їх на себе натягнути, що ви робитимете?

— Але я їх і не буду натягати, — сказав той добродій, зовсім спантеличений.

— Ясно, — підтвердив п. Венеранда, — раз вони на вас вузькі, ви їх не будете натягати, — не можете.

— Але я... — звернувся добродій, — я не думаю надягати на себе купальні штанці ні вузькі, ні широкі. Розумієте?

— Зовсім вірно, маєте рацію, — погодився п. Венеранда, — ні вузькі, ні широкі. Коли хтось має вдягнути купальні штанці, ви-

рає їх на себе ні вузькі, ні широкі, а такі, що йому якраз підходять...

— Але я не вбиратиму на себе купальних штанців, навіть якщо вони мені якраз підходять! — розлютився добродій, втративши терпець.

— Як собі хочете, — сказав спокійно п.

БРАМС НА ОБІДІ

Відомий німецький композитор Йоган Брамс обідав в одного з ентузіястів його мистецтва, який, наливаючи йому вино, хвалився:

— Це бургундське — Брамс моїх вин!

Але Брамс спокійно завважив:

— Дуже дякую! Але, чи не мали б ви склянки доброго Бетховена?..

КАПІТАЛІСТИЧНА НАІВНІСТЬ

Американські журналісти в Москві до того знахабніли, що осмілились просити советську владу, щоб показала їм концтабори ССРСР.

Їм відповіли, розуміється, з веселим сміхом, (мовляв, ну й дурні ж ви дурні!) — в ССРСР не існує жодних концтаборів...

НЕПОРОЗУМІННЯ

Батько з сином порались в саду. Завважив батько суху гілляку на яблуні та й каже до сина:

— Піди, сину, принеси мені стару пилку.

Пішов син, шукав, шукав і не знайшовши, вибіг з хати і гукає до батька:

— Тату, де ж та стара пила?

В цій саме час проходила вулицею якась незнайома жінка, та й каже обурено:

— Де пила, там пила, але заплатила і тобі, шмаркачу, не діло — зась!

Подала тц.—

ЗАПИТ

— Чи правда, що Сталін казав: “Хто не робить той не їсть”?

— Так, правда.

— То Сталін, мабуть, жив безнеївши, бо ж він ніколи нічого не робив... .

— Ні, він жив коштом тих що вмирили... .
І робив так, щоб вмирало якнайбільше... .

Подала тц.—

**

— Чого плачеш?

— Мама била... .

— За що?

— Бо я не вмивався... .

— А як мама пізнала, що ти не вмивався?

— Бо я забувся замочити мило водою, як щодня... .

Венеранда, знизаючи плечима.— Робіть, як знаєте. Якщо ви волієте, щоб вас заарештувала поліція за образу правил пристойности, я зовсім не думаю вам у цьому перешкоджати.

І п. Веранда відійшов, похитуючи головою і бурмочучи собі щось під ніс.

(“Кандідо”)

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ:

Многохвальна Редакціє!

Прошу мені негайно відповісти й роз'яснити слідує: якщо я виголошу промову на чийомусь весіллі й за це буду пропечатаний у газеті як письменник, то чи можу вже з таким надбанням записатися до секції письменників при СНЛІМ в Б. Айресі?

З правдивою до Вас пошаною,

Ваш добродій і майбутній головний співробітник,

професор Твердолоб.

Негайна відповідь Редакції: Можете. Навіть — конче треба.

В ПОЧЕКАЛЬНІ

Пасажир: — Я не знаю... Все спізняються потяги!

Службовець: — Для цього ж збудована почекальня... .

БАТЬКО Й СИН

Батько: — Петрусю, ти пообіцяв мені бути чемним.

Син: — Так, тату!

Батько: — А я пообіцяв тобі, що буду бити, як зробиш збитки.

Син: — Так, тату! Ти мені пообіцяв і я тобі пообіцяв, але як я не виконаю свого, — ти свого не виконуй!

ПОРАДА

Чоловік, не зносячи більше страшного болю зубів, простогнав:

— Здається, я на стіну полізу!

— Здійми перше черевики, — радить жінка, — щоб не замастив нових шпалер.

КОРОВА НЕ РОЗБЕРЕ

— Пане докторе, коли ви вже так добре оглянули мою жінку, то, може, за одним разом, заглянете вже й до коровника, щось там наша Красуля марудить... .

— Чоловіче, я ж не ветеринар!

— Які ж бо ви чудні, пане докторе! Гадаєте, що корова в тому розбирається?

ОСЕЛЕДЦІ У БАРИЛІ — всі без голови, але так симетрично розложені! Чудовий символ соціалістичного ідеалу.

Паліні і Джульотті

З АРГЕНТИНСЬКОГО ГУМОРУ

**
*

— Мамо, ти мене не бачила перед тим, як я мав народитися, правда?

— Ні, дорогенький, не бачила.

— А як же ж ти знала, що це був я?

ВИЯСНЕННЯ

Наречений одної дівчини виїхав до іншого міста в комерційних справах, вертаючись додому вислав нареченій телеграму: "Іду до тебе. Цілую..."

Вернувшись до свого міста, спішиться з станції додому, щоб передягтись та відвідати наречену, і на лихо, побачив, що його наречена проходить з іншим, фліртуючи. Переміг заздрість, що підштовхувала його підійти до нареченої з іншим і виворити їй все те, що накопало в його серці за коротку хвилину, як їх zobачив, і пішов додому. Вмився, переодягся і пішов просто до батьків нареченої, думаючи, що не застане нареченої дома і скаже їй батькам про це, що бачив. Але, на його здивування, наречена була вже в хаті. Привітавшись холодно з нареченою почав:

— Півгодини, як я тебе бачив з іншим в місті!

Наречена зарум'янилась і хотіла виправдуватись:

— Я... я...

— Ніяких виправдань непотребую, безвстиднице! Зрадниця! Ще сьогодні пошлю тобі телеграму, що виїжджаю і не повернусь до тебе ніколи!

— Чекай, не гнівайся! Я все тобі виясню, я не винна...

Наречений трохи заспокоївся побачивши сльози дівчини, чекав вияснення.

— Знаеш, вір мені, я в нічому не винна, я... я..., щоб та пошта завалилась... я не одержала своєї телеграми...

ЖЕНИХ

Батько дівчини: — Так, що ти прийшов просити руку моєї дочки... І не палить тебе сором, безвстиднику?! Волоцюго, лінтяю, п'янице! Втікай мені з перед очей, якщо не хочеш, щоб тебе палицею, як собаку, вигнав!

Жених: — Як це маю інтерпретувати, — як відмову?

І Бог сказав: цей чоловік Адам матиме штани. Ці штани матимуть гудзики. Отже, зробімо жінку, щоб було кому пришивати гудзики до штанів Адама.

Буччі.

З БІЛОРУСЬКОГО ГУМОРУ

СУЧАСНІ ДІТИ

— Івасю! Скажи мені множину від слова чоловік...

— Черга!

ТАКА ВРОДА

— Чоловіче, чому у вашому селі усі діти босі?

— Такими родились, пане!

ХИТРИЙ СИН

— Тату, ваші батьки ніколи вас не били?

— Ні, ніколи.

— Так чому ж ви не берете прикладу з ваших батьків?

НА ВУЛИЦІ...

— Чули... Нову партію в Аргентині організували? Вже й голову обрали...

— Чув, чув... Власне, все нещастя партії в її голові... Без голови партія виграла б багато.

— Чому так думаєте?

— Бо вся енергія партії піде на вговкування голови.

ЩО ДЕННІ ЛЕКЦІЇ

— А ти як думав, — що я приїхала до Аргентини, щоб працювати! А ти ж від чого! Га?!

ВИКИНУТИ ЛІТЕРУ “М”

Для робітників Харківського Тракторного Заводу було влаштовано мітинг в зв'язку з невиконанням виробничого пляну. Багато говорили партійні достойники про оборонне значення заводу, про низькі норми виробництва тощо. Але ніхто з них не заікнувся навіть про умови життя робітників ХТЗ.

Один старший робітник, вийшов на трибуну, та й каже:

— За зароблені гроші робітник не може прохарчувати свою родину. Доводиться працювати напівголодному. По харківських крамницях чого тільки немає: Молока — немає, макаронів — немає, мила — немає, масла — немає, м'яса — немає... Щоб так ще не було Мікояна, я б пропонував викинути літеру “М” з нашої абетки!

АЙ, СПАСИБІ!

Святкуючи 25-річчя звільнення Азейберджану від шовіністів і білогвардійців до столиці Азербейджану приїхав сам президент СР-СР — Калінін. Привітавши всіх присутніх зо святом, почав говорити про ту велику допомогу великого братнього російського народу, що, дякуючи йому, азербейджанський народ став господарем своєї землі.

Після Калініна виступав з подякою старий азербейджанський робітник-стахаановець:

— Спасибі советській власті, ай, спасибі! “Аз” наш, земля ваш, — ай, спасибі! “Аз” наш, хліб ваш, ай, спасибі! “Аз” наш, риба ваш, ай, спасибі! “Аз” наш, нафта ваш, — ай, ... ай, спасибі!

РЕВОЛЮЦІЯ ЗАКАЛЯЛАСЯ...

Після революції 1917 р. більшовики ввели в СРСР свій “релігійний” культ: замість Бога обрали собі Карла Маркса, замість апостолів — Енгельса, Леніна, Сталіна і політбюро. Щоб увіковічнити свій культ увели відповідні імена, які врочисто давали не на хрестинах, а на так званих “звїздинах”. До таких імен належали: Комуна, Октябрь (Жовтень), Революція, Капелебус та інші.

В одному з повітових міст України була вже ціла советська родина. Чоловік називався Октябрь, дружина його Комуною звалась, а маленьку донечку назвали Революцією.

Аж ось однієї ночі в цій родині трапилась неприємність: маленька донька захворіла на шлунок. Першою про це довідалась Комуна, бо почала гукати на свого, сплячого, чоловіка, щоб встав і поміг переодягти:

— Октябре! Чуеш, Октябре! Встань но...

— Г а, — з просоння мугикнув чоловік.

— Вставай, кажу, швидко, бо наша Революція закалялася...

ПОРТСИГАРИ МІНІСТРІВ

Під час одного бенкету в Парижі з нагоди закінчення конференції міністрів закордонних справ — Етлі, Бідо, Маршал і Молотов, випиваючи, частували один одного сигарками з золотих портсигарів. Кожний пишався своїм портсигаром, як милим подарком від когось.

На портсигарі мін. Етлі був напис: “Дорогому міністрові від робітників Англії”.

В міністра Бідо було: “Любому мужеві від дружини”.

На скромному портсигарі Маршала стояло: “Дорогому другові від бойових товаришів”.

Коли ж прочитали напис на портсигарі Молотова переглянулись між собою і розсміялися. Там виднів напис: “Графові Потоцькому від Радзівілла”.

Всі зрозуміли, що це з музею...

ЧОМУ Ж НЕ ЛЕТИТЕ?

За часів Сталіна в більшовицькій партії творилися опозиції. Спершу було тільки ліве крило — Троцкістів, а пізніше з'явилося й праве — Бухарінців.

До знайомого комуніста підійшов жидок та й каже йому:

— Раніш було у вас тільки ліве крило, тепер уже виросло й друге. І чому б ото вам не знятися на крило й не полетіти від нас до чортової мами?!

ЛИСТУВАННЯ

П. І. К., Док-Суд — Питаєте, чи це правда, що Маленков був євнухом в Сталінському гаремі. — не знаємо, але судячи по його обличчі виходить, що ви маєте рацію.

Г. С. — Авеллянеда. — Цікавитесь, що буде тепер в СРСР, — чи наступлять зміни на краще з перебранням влади Маленковим... Питаєте, чи можна вірити в те, що знесено цензуру там і, що вже можна писати листи до родичів... Відповідаємо: змін з перебранням влади Маленковим не буде зовсім, якщо не брати до уваги цієї обставини, що тепер будуть арештувати тих, що колись арештували інших, — для цього ж і амнестія! Зміни передбачаються в СРСР тоді, як впаде перша атом-бомба на Кремль. До родичів, якщо ви їх любите і зла їм не бажаєте, — не пишійте! Коли ж вас дуже кортить писати до СРСР, то пишійте до членів Політбюро і посилайте їм “Аркана”.

Адам вигадав шлюб, але Єва взяла патент на його винахід,

Г. Дювернуа,

В РЕДАКЦІЇ

— Цей вірш ви писали вдвох?
 — Ні, Бог з вами, я сам писав...
 — Виключено! Таку нісенітницю не може одна людина написати!

**

НА ІСПИТІ ЗООЛОГІЇ

— Скажіть мені про допотопних тварин..
 — Допотопні тварини — це були великі звірі, що проводили весело час, кажучи: — "Після мене... потоп!.."

**

Колись італійський письменник А. Манцоні, що написав клясичний роман "Наречені", сказав про дипломатів: "Це шпигуни в передпокоях тих держав, які вважаються за "нам приязні". Московські більшовики прийняли цей жатр богобоязливого й консервативного письменника за щирю монету. Зрештою, кожний судить про інших по собі.

Існують такі приятелі, що готові залишитися з нами до останнього пеза, — **вашого пеза**, розуміється!

Щодо моїх приятелів, то я волю, щоб вони мали велике горе, аніж маленькі неприємності: велике горе — мовчазне... а від маленьких неприємностей маеш повні вуха!

Біблія каже: "Знайди приятеля' і знайдеш скарб". А мені здається, що як знайдеш скарб, то не знатимеш, як відкараскатися від приятелів..."

МІЖ ППРИЯТЕЛЯМИ

— Знаєш, Іваненко мене назвав учора до-сконалим ідіотом..."

— Ну, а ти йому що?

— А я йому вяснив, що на світі нема нічого досконалого.

**

Ґрунт Південної Америки для вирощування письменників і поетів не підходить. Нові не родяться, а старі, якими приїхали з Європи, такими й залишаються. Помітне визрівання лише в молодого (ще без волосся!) У. Скита, бо, як взяти до уваги, що він учився в школі, в якій вперто втовмачували в голови учнів писати дід з двома крапками, а сьогодні він вже пише, як і слід, з одною, то це поступ неабиякий! Біда в нього тільки з "дІлом", бо напише ніби й правильно, а коли прочитає, виходить "дІО".

— Дайте точно визначення алкоголю.

— Дуже радо! Це рідина, що вбиває все живе і зберігає все мертве.

— Чому це такі високі мурі?...

— Щоб всяка сволота не перелізала.

— Звідти чи тудя?...

В СУДІ

СУДДЯ: — Ваш вчинок, підсудний, тим більш ганебний, що ви такий здоровенний і дужий чолов'яга, напали і побили таку безсилу кволу людину..."

ОБОРОНЕЦЬ (перериваючи суддю): — Вибачте, але ж перед законом всі рівні..."

ПРАКТИЧНА ЖІНКА

— Знаєш, чоловіче, мені здається, що з твоєю операцією ми зробили велику помилку, — коштує вона нам уже тисячу пезів, а за ці гроші можна було б зробити цілком пристойний похорон!

У РЕСТОРАНІ

— Пане кельнере! Цей шматок гуми я знайшов у вашій печені.

— Ще раз стверджується, що авто витискає коня в усх галузях життя.

СПРАВЕДЛИВЕ ПОБОЮВАННЯ

Маленький хлопчик стоїть коло хвіртки, не наважуючися перейти через двір, бо там сидить здоровенний собака.

— Іди сміливо, хлопче, — підбадьорує його перехожий, — ти ж знаєш, що собаки маленьких дітей не кусають.

— Я то знаю, відповідає хлопчик, — але чи знає це собака?

Registro Nacional de la Propiedad
Intelectual N° 403640

**

— Хто тепер в СССР вважається найбільшим героєм?

— Раніш був...

— Не раніш, а тепер, питаю!?

— ?

— Не знаєш? Маленков! Він же ж "умаленчив" Сталіна...

— Ну, а Берія, Хрушов?...

— Це герої номер 2.

ЗАГАДКА

— Хто тепер в СССР найсильніше трясеться?

— Маленков.

— Так, вгадав. Маленков.

ПРЕДСТАВНИЦТВА "АРКАНА"

АВСТРАЛІЯ:

Mr. S. Mykytyshyn — GPO Rox 1603,
M. Adelaide — S. A.

Mr. W. Fokshan — 17 Acacia St., Glenroy
Melbourne

Mr. I. Maletych — GPO Box 1194-K,
Adelaide — S. A.

АНГЛІЯ:

Mr. B. Styslowskyj, 123, Nottingham Hill
Gate, London W. II.

БЕЛЬГІЯ:

Mr. A. Romaniuk — B. P. 78, Louvain

БРАЗИЛІЯ:

Sr. Paulo Witryk, Caixa Postal 1340,
Curitiba — Paraná

Sr. Wasyl Petruk, Rua 4, N° 10, Vila
Zelina, São Paulo

КАНАДА:

"Independent Ukraine", P. O. Box 276
Winnipeg, Man.

Mr. Iwan Hajduk, 11441-97 St.,
Edmonton, Alta.

"Moloda Ukraina", 191 Lippincot St.,
Toronto, Ont.

США:

Mr. H. Jaremchuk, 229 East 10th St.
New York 3, N. Y.

Mr. Jurij Pundyk, 318-5 St. N. E.,
Minneapolis 13, Minn., 19th. St., Chicago
8, Ill.

НОВА ЗЕЛАНДІЯ:

Mr. W. Krechowec, 765. New North Road.
Monut-Albert Auckland

ФРАНЦІЯ:

"La Parole Ukrainienne", 3 rue du Sabot,
Paris VI

НІМЕЧЧИНА:

Mr. Antin Melnyk, München 24,
Postlagernd

ПАРАГВАЙ:

Sr. Maximo Mirowski, Col. Cap. Miranda,
Encarnación.

УРУГВАЙ:

Ing. Basilio Dziuba, Chiavari 2970,
Montevideo

